

Nr 283

Av herr **Hjalmarson m. fl.**, om ökat utrymme åt den kyrkliga nybyggnadsverksamheten.

Under senare år har det eftersatta byggnadsbehovet för såväl statskyrkan som övriga kristna samfund blivit allt större. Dels har befolkningsomflyttningen både från landsbygden till städerna och inom städerna skapat betydande behov av nya gudstjänstlokaler. Dels har byggnadsregleringen tillämpats mycket restriktivt just för kyrkobyggnader.

I skrivelse till Kungl. Maj:t fäste 1953 års allmänna kyrkomöte uppmärksamheten på förhållandet. Några åtgärder har denna skrivelse ej föränlett. I motioner till 1954 års riksdag framhölls nödvändigheten av ökat utrymme för kyrkobyggnader. Tredje lagutskottet anförde visserligen i sitt utlåtande över motionerna (nr 27/1954), att »det obestridligen är riktigt — som anföres i motionerna — att det föreligger ett stort behov av ytterligare lokaler för religiösa ändamål», men hemställde dock att riksdagen icke skulle göra något uttalande i frågan.

I tillståndsbudgeten för byggnads- och anläggningsarbeten under år 1955 (bilaga 1 till statsverkspropositionens bilag 2) anmäles, att byggnadskvoten för kyrkor, församlingshem och krematorier förutsattes förbli oförändrad, nämligen 10 miljoner kronor. Kvoten för samlingslokaler — avsedda för ej religiösa ändamål — skall fortfarande vara 15 miljoner kronor. Starka skäl kan anföras för att kvoten för kyrkor m. m. gives minst samma storlek. I det fall riksdagen icke i annat sammanhang beslutar att slopa byggnadsregleringen, bör därför enligt vår mening den kyrkliga nybyggnadsverksamheten givas ett utrymme på minst 15 miljoner kronor inom den uppgjorda investeringsramen.

Den så kallade småkyrkorörelsen har vunnit livlig anslutning inom kyrkligt intresserade kretsar och bland de för den kyrkliga verksamheten omedelbart ansvariga. Dess mål är att skapa gudstjänstlokaler som närmare ansluter sig till bebyggelsen och som möjliggör en mera personlig kontakt mellan prästmannen och hans församling. Kyrkan söker sig också på detta sätt ut till människorna. Även inom de frikyrkliga samfunden är aktiviteten livlig. Arbetsuppgifterna växer och blir alltmer mångskiftande. Solidariteten och beredvilligheten att offra är påtagliga.

Det kan enligt vår mening icke vara riktigt att genom restriktiv tillämpning av en reglering hejda eller hårt dämpa det naturliga utloppet av och förutsättningen för kyrkans och de fria samfundens omistliga gärning.

Med stöd av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen måtte, i händelse beslut om byggnadsregleringens slopande ej fattas, i skrivelse till Kungl. Maj:t såsom sin mening giva tillkänna, att byggnadsregleringen bör så tillämpas, att den kyrkliga nybyggnadsverksamheten får ett utrymme av minst 15 miljoner kronor inom den uppgjorda investeringsramen.

Stockholm den 26 januari 1955

Jarl Hjalmarson

Martin Skoglund

T. G. v. Seth

Ernst V. Staxäng

Elis Håstad

E. Birke

Erik Hagberg

Alarik Hagård

Einar Hægglom
